

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Ύπαρχου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, εληθείς παρασπόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Ολοκαυμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως Ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ήσωτερικού :
 Ήτησία . . . δε. 8.—
 Ετάμηνος . . . » 4,50
 Τρίμηνος . . . » 2,50
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Α. 20
 Διά των Πρακτόρων, Ήσεται. λ. 10. Ήσεται. λ. 15
 Φόλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
 περιβάλλονται δωρεάν λικ. 26

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ήδδς Εδριλείου άρ. 35, καρά το Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ός

Έν Αθήναις, 30 Μαρτίου 1913

Έτος 35ον.—Άριθ. 13

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Έξεκούμωσε τότε την στολήν του άπνέτου και πρός μεγάλην χάραν του μικρού τζόκευ, άπεκάλυψεν εις την όσφν του κλέπτου την ζώνην του, — την ζώνην που του είχε πάρη εις την γέφυραν του Κρεβλ.

Του την έβγαλεν άμέσως, την έζύγισεν εις τα χέρια του και είδεν ότι ήτο άκόμη άρκετά βαριά...

Μά τί σου ήτο αυτός ο Τσάρλεϋ ! Όλα να τα συλλογίζεσαι ; όλα να τα προβλέπη ;

Όση ήτο ή χαρά του Μπόμπη, που έπαιεύρισκε τα χρήματά του, άλλος τόσος και ο θαυμασμος του δια τον Τόμ Τσάρλεϋ.

Μετ' όλιγην ώραν εύρίσκοντο εις τον λιμένα, όπου ει παράδειξ έτοιμαζαν τα πλοιαρία των δια το φάρμακα. Χωρίς χρονοτριβήν, ο Τσάρλεϋ έσυμφώνησεν ένα

κομψόν κόττερον, άρκετά εύρύχωρον και στερέον, ώστε να περάση τον πορθμόν, φέρον τον Μπόμπην και τον περιφημον Πέρτενερ. Ο άνεμος ήτο ευνοϊκός και ο καπετάνιος εδήλωσεν, ότι εις δύο ώρας, το πολύ, θα εύρίσκοντο εις το Καλαί.

Ο Μπόμπης δέν έκραταίτο πλέον από την χάραν του. Και αφού έπεβίβασαν με προσοχήν τον Πέρτενερ και τον έγκατέστησαν εις την πρόραν άσφαλούς, έπήγα πολύ συγκεκινημένος να άποχαιρετήση τον διδασκαλόν του.

Από την πολλήν του ευγνωμοσύνην, ήθελε να πηδήση εις τον λαίμόν του και να τον φιλήση. Ο Τσάρλεϋ όμως, ο όποιος ώς γνήσιος Άγγλος, δέν αγαπούσεν αυτάς τάς τρυφερότητας, ηρέσθη να του σφιές το χέρι δυνατά και του είπεν απλάως :

—Φθάσε πρώτος, μάύ ντ'ηαρ μπού !

Ο Πέρτενερ εινε το καλλίτερο άλογο του κόσμου. Μην ξεχάσης, ετήν κόουρα, να σφιγγης τα γόνατά σου και να σκότεις εμπρός, όπως σου έδειξα. Καλημέρα ! — Και ο ίππογυμναστής έκαμα τακτικήν μεταβολήν και άπεμακρόνθη με μεγάλα βήματα, χωρίς να κυττάση όπισω του ούτε μίαν φοράν.

Όπως ή ψυχρότης αυτή έκρυπτεν άπλώς την μεγάλην του ευχισθησίαν, την όποιαν ο αγαθός γέρον δέν ήθελε να δείχνη. Όπως πάλιν να ήτο και λιγάκι θυμωμένος με τον μικρόν τζόκεϋ που τον εμπόδιον, έκείνο το Σάββατοκύριακο, ναπότλειώση την άνάγνωσιν της Άγίας Γραφής εις την Γκόλδ Στάρ Τάβερν.

Ο Μπόμπης όμως δέν έσκοτίσθη και πολύ δια να λύση αυτή το πρόβλημα. Άλλα τώρα τον άπηγοχόλου. Οι ναυται είχην ανοίξη το πανί, τον όποιον έρεθάζοντο το πρώτον άεράκι. Το έλαφρόν κότ-

«Εύτυχής κ' εύχαριστημένος ο μικρός τζόκεϋ...» (Σελ. 142, στ. 4.)

τερον έκλινε πλαγίως και ο Πέρτενερ έχρεμέτιζεν ως ναποχαιρετούσε την Άγγλιαν.

Έφθυγαν !

Ο Μπόμπης θα έβλανε εις το Παρισι προ της έκτης Μαΐου !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

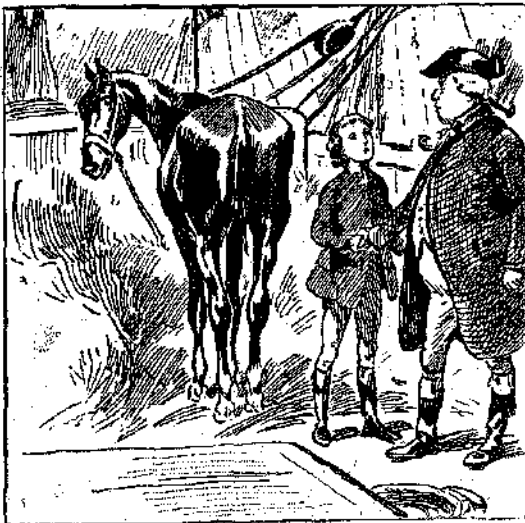
ΟΙ ΔΥΟ ΠΕΡΤΕΝΕΡ

Ήποδοχή μάλλον ψυχρά.

Την 4 Μαΐου, δηλαδή την προπαραμονήν της μεγάλης ήμέρας, ο Μπόμπης, ίππεύων τον Πέρτενερ, διήρχετο την πόλην των Παρισίων και διημεθύνετο πρός τας Βερσαλλίας.

Ο μικρός τζόκεϋ ήτο εύτυχής. Χάρις εις την χρυσόφορον του ζώνην, το ταξίδι του από το Καλαί είχε γινή άνευ ούδενός δυσαρέστου.

Διδαχθείς από τα σκληρά μαθήματα που είχε λάβη, έδείχθη κατά την επιστροφήν τόσον φρόνιμος κ' έπιφυλακτι-

«Φθάσε πρώτος, μάύ ντ'ηαρ μπού !» (Σελ. 141, στ. 6)

κός, όσον άσύνετος είχε δειχθή εις την άρχήν.

Είς τὰ ξενοδοχεία, όπου είχε καταλύσει, έπρόσεξε καλά αυτήν την φοράν να μη κάμη τόν λόρδον και προπάντων να μην έπιδειξη την ζωήν του.

Πρό της άναχωρήσεώς του εκ Δου-

«Μπα! ήλθε; δεν σ' έπεριμέναμε πιά!» (Σελ. 142, στ. α')

ερου, ό Τσάρλεϋ, ό οποίος τὰ προέβλεπεν όλα, τῷ είχε καταστρώσει έν δραματόλογον με δλους τούς σταθμούς του ταξιδιού του, εις τράκον ώστε να φθάση εγκαίρως εις τὸ Παρίσι και χωρίς να κουράσῃ πολύ τὸν πολύτιμον ίππον του.

Είς κάθε σταθμὸν ποῦ έκαμνεν, έφρόντιζεν ό ίδιός δια τὸ ζῶόν του, τὸ έπεριποιεῖτο, τὸ έτρίβε, τοῦ έτύλιγε τὰ πόδια με φανέλλαν κ' έκοιμάτο πλησίον του, εις τὸν σταῦλον, δια να τὸ έπιβλέπῃ και την νύκτα.

Η φρόνησις αὐτῆ και ἡ ακρίβεια, με την οποία συνειροφόθη πρός τὰς εδηγίας του διδασκαλου του, άντημελήθησαν με τὸ παραπάνω. Διότι έφθασεν εις τὸ Παρίσι με ένα Πέρτενερ φρέσκον-φρέσκον, ως άμρτυρεῖτο από τὸ ρυθμικὸν κ' ελαφρόν βήμα του κ' έν γένει από την ώραίαν του όψιν.

Εὐτυχής, ως εἶπαμεν, κ' ευχαριστημένος, ό μικρός τζόκεϋ, με τὸ μισδιάμα εις τὰ χεῖλη, διέσχισε την πλατείαν τῶν Ἀνακτόρων, εἰσήλθεν εις την ὁδὸν τῶν Δεξαμενῶν κ' έκλυψε την θύραν του μεγάρου Λωζέν.

Ο θυρωρός την άνοιξε και, άναγνωρίσας τὸν μικρὸν Ἀγγλον, τὸν υπεδέχθη ψυχρῶς και τῷ εἶπε με την μεγαλητέραν άδιαφορίαν:

—Μπα! ήλθε; μικρέ; Δεν σ' έπεριμέναμε πιά!

Η υποδοχή αὐτῆ, τόσον διαφορετικῆ από εκείνην ποῦ ήλπιζεν, εἰπέληξε κάπως τὸν μικρὸν, γρήγορα όμως συνήλθε και, δείχνων τὰ άλογον ποῦ έσυρε κατόπιν του, άπεκρίθη υπερηφάνως:

—Νά, έφερα τὸν Πέρτενερ!

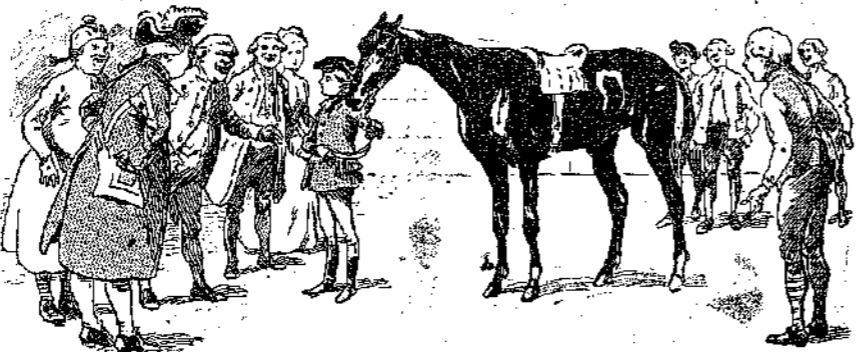
Ο θυρωρός κατεδέχθη να χαμηλώσῃ τὰ βλέματά του και, αφού παρατήρησεν ὀλίγον τὸ ζῶον, προσποιούμενος ὕφος ανθρώπου ακού ξέρει από άλογον», έβαλε τὰ γέλια.

—Καλέ, τί μοῦ λές! άνεκραξεν.

Αὐτὸ τὸ ψοφάλογο εἶνε ό περιφημος Πέρτενερ; Ἄλλου, φιλαράκο μου, άλλου! Εὐτυχῶς ποῦ ό αφέντης μας δεν εβασίσθηκε σὲ σένα και πήρε τὰ μέτρα του διαφορετικὰ για την αύσιανή κουρσα. Εἰδμεὴ θὰ την εἶχαμε πολύ άσχημα, γιατί και μεῖς από τὰ λεπτά ποῦ θὰ καρδίση αύριο, περιμένουμε να μᾶς πληρώσῃ τὸς μισθός μας.

Και γελῶν ὀλονέν, ό θυρωρός ηῦδόκησεν ὀπωσθήποτε νάνοιξη τὸ ένα θυρωφύλλον, —μόνον τὸ ένα, —δια να περάσῃ ό Μπόμπης με τὸ άλογόν του.

Είς τὰ λόγια του ό μικρός τζόκεϋ δεν έδωσε πολλήν σημασίαν. Τί ήμποροῦσε να ξεύρῃ, από τέτοια πράγματα ένας άπλοῦς θυρωρός! Και ήλπιζε πάντα, ότι ό κύριός του, μανθάνων ότι έπέστρεψε με τὸν άήτητον Πέρτενερ, θὰ τὸν υπεδέχεται πολύ διαφορετικὰ. Έν τῷ μεταξῦ τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου συνηθροίσθη εις την αὐλήν και περιεκύκλωσε τὸν μικρὸν ταξειδιώτην

«Είς μάτην ό Μπόμπης διεμαρτύρετο. ...» (Σελ. 142, στ. γ')

και τὸ ζῶον ποῦ έφερον. Ἄλλα μόλις άνήγγειλε θριαμβευτικῶς, ότι τὸ ζῶον εκείνο ήτο ό Πέρτενερ, ύπηρεταί και ύπηρεταί ήρχισαν να τὸν περιγελοῦν και να φωνάζουν:

—Τουπέ ποῦ σου τὸν έχει ό μικρός Ἑγγλιζός!

—Μικρός στὰ χρόνια, αλλά ψ.ύ.η; μεγάλος!

—Ἄκουξ εκει να πάῃ να φέρῃ τέτοιο φορῆμι!

—Και να μᾶς λήῃ πῶς εἶνε ό Πέρτενερ από τὴ Λόντρα!

—Ποῖς τὸ ξέρει ποῦ τὸ βρήκε!

—Και θὰ τάφινε και νησικὸ, τὸ κα-

κομοῖρο τὸ ζῶο, για να λιγγέψῃ τόσο πολύ! Είς μάτην ό Μπόμπης διεμαρτύρετο και τὸς άντέκρουεν. Είς μάτην έδοκίμασε κατόπιν να τοῖς διηγηθῇ μερικὰ επεισόδια του περιπετειώδους ταξειδίου του. Κανείς δεν ήθελε να τὸν ακούσῃ κ' ένας λακὲς τὸν διέκοψεν άποτόμως λέγων:

—Ἐλα, τώρα, πάψε τὰ ψέμματα, γιατί δεν κολλοῦνε. Τὰ ξέρομε όλα!

—Ποῖ; όλα;... τί ξέρετε: ήρωήτησεν ό μικρός τζόκεϋ, με κόπον τώρα συγκρατῶν τὰ δάκρυά του.

Ένας ύπηρετῆς τοῦ σταῦλου άπεφάσισε τότε να τοῦ εἰπηγῆσῃ την καταφοράν εκείνην τοῦ προσωπικῦ τὸν έπιασε λοιπὸν από τὸ χέρι και τοῦ εἶπεν έμπιστευτικῶς:

—Μὴν έπιμένῃς να λές ψέμματα και προπάντων μὴν έπιχειρήσῃς να πείσῃς τὸν αφέντη μας, ότι τὸ άλογο ποῦ έφερες εἶνε ό περιφημος Πέρτενερ. Δεν θα γελοσθῇ, γιατί εἶνε προειδοποιημένος. Ο Λωράν, ό ύπηρετῆς τοῦ μαρκαζίου Κουφλάν, εἰγύρισε χθὲς από τὴ Λόντρα με ένα θαυμάσιο μαῦρο άλογο. Αὐτὸ μάλιστα, εἶνε ό Πέρτενερ. Τὸ πρῶγμα εκίνολογῆθη 'ς ὅλο τὸ Παρίσι και ό κ. δουξ τὸ έμαθε από τὸς πρώτους. Βλέπετε λοιπὸν, κατεργαράκο μου, πῶς δεν θα περάσῃς εύκολα τὸν κύκκο γι' αἰθῶνι, θέλω δηλαδῆ να πῶ αὐτὸ τὸ ψοφάλογο γι' άλογο τῆς κούρσας.

Ἀκούσας αὐτὴν την εἰήγησιν, ό δυστυχῆς Μπόμπης έμεινε κατάπληκτος:

βάλῃ μέσα τὸ άλογόν του. Ο άρχισταυλιτής όμως εναντιώθη:

—Δεν τὸν έχω εἰγὸ τὸ σταῦλό μου για τέτοια φορῆμα! έφώναξε. Να πᾶς να τάφινε εκει ποῦ τὸ βρήκες!

Ο Μπόμπης αὐτὸ δεν τὸ έννοῦσεν. Ἄνειχετο να τὸν ὀβρίζουν προσωρινῶς, βέβαιος ότι μετ' ὀλίγον θα εκανοποιεῖτο! δεν ήθελεν όμως, εἰς αίτιας αὐτῆς τῆς εχθρότητος, να υποφέρῃ ό Πέρτενερ τὸ παραμικρόν. Τὸ άλογόν του εἶχεν ανάγκην ασύλου, αναπαύσεως και μεγάλης περιποιήσεως κατὰ τὸ διάστημα τῶν εκουστεισάριων ὡρῶν ποῦ έμειναν ακόμα μέχρι τῆς σιγιμῆς τοῦ άγῶνος. Δια τοῦτο έφισε την συστολήν κατὰ μέρος και εἶπε πρός τὸν άρχισταυλίτην με ψυχρὰν σταθερότητα:

—Κύριε, ποροῦτε να εἶχετε ὀποια ιδέα θέλετε γι' αὐτὸ τὸ άλογο. Ἄλλ' ότι και άν εἶγε, άνήκει εις τὸν κύριόν μας, τὸν δουκα Λωζέν, και δεν έχετε τὸ δικαίωμα να τοῦ άρηθῆτε την εἰσῶδον εις τὸν σταῦλον.

—Πῶς; δεν έχω τὸ δικαίωμα! άνεκραξεν ό άρχισταυλίτης εκμανής. Και νομῖεις εσύ, καλητόπαιδο, πῶς ποροῦς να με διατάξῃς;

—Δεν έχω την αξίωσι να σᾶς διατάξω, υπέλαβεν ό Μπόμπης' έννοῶ όμως να μᾶς στὸ σταῦλο και θὰ μᾶς!

—Κ' εἰγὸ σου λέγω, πῶς δεν θα μᾶς!

Η φιλονεικεία αὐτῆ, ή ὀποία; πρός μεγάλην χαρὰν τοῦ προσωπικῦ, θα κατέληγεν εις συμπλοκήν, δικόκη άποτόμως από ένα κτύπημα σταθερὸν κ' επιτακτικὸν εις την θύραν, ποῦ τὸ εἰγώριζαν ὄλοι.

Ο κύριος! εἰφθόρισεν ένας λακὲς. Ἄμῶς, κατὰ την καθιερωμένη συνήθειαν, τὸ προσωπικὸν εἰρηναίσθη ως δια μαγείας, και όταν ό θυρωρός τῷ ήγήσει την θύραν, ό δουξ Λωζέν, εἰσελθὼν εις την αὐλήν τοῦ μεγάρου δεν εἰρεν έμπρός του παρὰ μόνον τὸν μικρόν του τζόκεϋ.

Εἰηγήσεις.

Ο Μπόμπης εἰηκολούθει να κρατῇ από τὸν χαλινὸν τὸν Πέρτενερ, ό ὀποῖος έξυνη τώρα με τὸ πόδι του τὸ έδαφος, από άνοσημονησίαν, κ' εἰρημίτιζεν, ως να εἶλεγεν, ότι δεν ήτο συνειδημένος να περιμένῃ...

Μόλις εἶδε τὸν δουκα, ό μικρός έτρεξεν εις προῦπάντησιν του και, προλαμβάνων τὰς ερωτήσεις του, εἰηλῶσε δείχνων τὸ άλογον:

—Εἰηχῶτατε, νά, ό Πέρτενερ ποῦ σᾶς τὸν έφερα.

Ο Λωζέν έμειδιᾶσεν έπισικῶς.

—Περίττον να ψεύθεσαι, Μπόμπη, εἶπε. Εἰδμεν, ότι ό Πέρτενερ εἶνε τώρα στὰ χεῖρα τοῦ αντιπάλου μου... Ε, τί

να γίνῃ! Τὸ λάθος εἶνε δικὸ μου. Έπρεπε να σκεφθῶ, πῶς ήσουν πολύ μικρός ακόμα για τέτοιες δουλειές... Ἄφισες να σου πάρουν τὸ άλογο. Τι να γίνῃ!...

Ο μικρός τζόκεϋ, βλέπων τὸν θυρωρὸν και τὸν άρχισταυλίτην, σί ὀποῖοι ήκουαν αὐτὴν την συνομιλίαν, ήκρέσθη ναποκριθῇ.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΕΤΑ την κηδειαν τοῦ Κόδρου, εἶπαν, ήτο ή πρώτῃ κηδεα Βασιλέως ποῦ εἰγινεν εις τὰς Ἀθήνας. Ὁποῖος γνωρίζετε από την ιστορίαν, ύστερ' από τὸν ήρωικὸν θάνατον τοῦ Κόδρου, σί Ἀθηναῖοι κατήργησαν τὸ βασιλικὸν άξίωμα. Ο Κόδρος, μετακομισθεῖς νεκρός από τὸ πεδίον τῆς μάχης, με τὰ χωρικά του ένδύματα, — αφού ό εχθρός έτρέπη εις φυγήν πανικόβλητος, — θὰ εἰηθεύθη βέβαια βασιλοπροπῶς. Η τελευταία βασιλικὴ κηδεα εις τὰς αρχαίας Ἀθήνας. Ἐπειτα ή πόλις εἰδημοκρατήθη. Δεν εἶχε πλέον βασιλεῖς, αλλά «άρχοντας». Ἐπειτα εἰγινεν ρωμαϊκή έπαρχία, με ὀπάτους και τοποτηρητάς. Κανείς αυτοκράτωρ Ρωμαῖος δεν έτυχεν ναποθάνῃ και να κηδευθῇ εις τὰς Ἀθήνας. Ἄλλ' οὔτε και Βυζαντινός, όταν άργότερα σί Ἀθήναι άπετέλουν έπαρχίαν τοῦ βυζαντινοῦ Κράτους. Προήτησα κάλιν, έπί φραγκοκρατίας, σί «δουκὲς» δεν ήσαν καθαυτὸ βασιλεῖς, όπως και έπί τουοκρατίας δεν ήσαν σί «πασάδες». Ο πρώτος Κυβερνήτης τῆς νέας Ἑλλάδος, ό Καποδίστριας, βασιλεὺς κατ' οὔσιαν, άπέθαγε κ' εἰηθεύθη εις τὸ Ναύπλιον. Ο δὲ Ὄθων, ό πρώτος ποῦ έκαμε τὰς Ἀθήνας πρωτεύουσιν, άπέθανεν εἰηροτικός εις την Βαυρίαν. Ὄποτε πράγματι ό Γεώργιος, ό πρώτος Ἑλλην βασιλεὺς, ποῦ άπέθανεν έπί τοῦ θρόνου του, ὀπῆρε και ό πρώτος, μετὰ τὸν Κόδρον, ποῦ εἰηθεύθη εις τὰς Ἀθήνας. Και σᾶσι ήμποροσαν να ιδοῦν την μεγάλην αὐτὴν ιστορικὴν κηδειαν, εἶδαν πράγματι νατι μοναδικὸν εις ὠραίοτητα και συγκίνησιν.

Οι εὐτυχῆς αὐτοῖ ήσαν ὄλοι σί Ἀθηναῖοι—κ' έμεινε κανείς ποῦ να μην ήγρε μίαν θέσιν δια ναπολαύσῃ τὸ θέαμα; —καθὼς και σί πολυπληθεῖς ξένοι,

εἰσημοῖ και άνεπίσημοῖ, ποῦ συνέρρουσαν απ' ὄλα τὰ μέρη. Δεν θὰ σᾶς περιγράψω τώρα την θυμασίαν πομπήν. Και σᾶσι δεν την εἶδατε; θὰ εἰηθαῖσατε τὸσας περιγραφὰς τῆς εις τὰς εἶημερίδας; θὰ εἰηθαῖ τὸσας εἰκόνας τῆς και θὰ ήκούσατε περι αὐτῆς τὸσας λεπτομερείας, ώστε θα την ξεύρετε άπέξω.

Θὰ περιορισθῶ μόνον να σᾶς εἶπω, τί μοῦ έκαμε την μεγαλητέραν εντύπωσιν. Και εἶνε μόνον εις εἰμέ, αλλά και εις ὄλον τὸν κόσμον. Δουκόν, από την κηδειαν τοῦ Βασιλέως, τὸ θαυμαστότερον ήτο ή συνοδεία τῶν Ἀρχιερέων. Ἀπό τὰς τριανταθῶο ομάδας ποῦ άπονελεῖσαι την έπισκοπιὸν παμπῆν, αὐτῆ ήτα ή λαμπροτέρα. Φαντασθῆτε, άν ήμπορήτε, εἰηητα Ἀρχιερεῖς, — Μητροπολίτας, Ἀρχιεπισκόπους και Ἐπισκόπους, — με τὰς μίτρας των, με τὸς σάκκους των, με τὰ ὀμφόρια, με τὰ εἰηλόπια και με τὰς πατερίτσας των, — ὀλοχρόους, άποστράπτοντας, ακτινοβολώντας, άπθθαμβούοντας... Σᾶς βεβαῖω λοιπὸν ότι δεν εἶνε εύκολον να τὸ φαντασθῆτε! Κι' εἰγὸ θ' αν τὰ εἰηθάσα εις τὰς εἰημερίδας, ότι εἰηητα Ἀρχιερεῖς, συναθροισθέντες από την Παλτιαν και την Νέαν Ἑλλάδα, θὰ προέκμπον τὸ φέριτρον τοῦ Σαπιτοῦ Νεκροῦ, ένομισασί εἰηφαντάσθην τελείως τὸ θέαμα! άλλ' εἶταν τὸ εἶδα κατόπιν, εις την πραγματικότητε, ανεγνώρισασί, ότι ή φαντασία μου δεν μοῦ εἶχε εἰηη παρὰ μίαν ὠρᾶν εἰκόναν άπέναντι μῖας αὐτόχρονη φωτοβόλου!

Η συνοδεία τῶν Βασιλέων, ή ὀποία ήκολούθει τὸ φέριτρον έπίσης καλυπτηθεῖς, δεν ήτο αἰποτε άπέναντι τῆς λιτανείας τῶν αρχιερέων. Η αἰγλη τῆς εἰηληνικῆς Ἐκκλησίας με τὰ εἰηητα χουσά στέματά τῆς, εἰηηηδένικε κάθε άλλην. Θὰ εἶλεγες, ότι εἰηητα Βυζαντινοῖ Ἀυτοκράτορες άνεστήθησαν δια να κηδεύσουν ένα νεκρὸν Συναδέλφον των. Και τὸ θέαμα τῶν ξένων πρό τοῦ ασυγκρίτου θεάματος ήτο ὄσον και τῶν Ἑλλήνων. Εἰς καμίαν σύγγρανον βασιλικὴν κηδειαν δεν παρουσιάσθη βέβαια τέτοια εκκλησιαστικὴ μεγαλοπρέπεια και λαμπρότης. Αὐτὸ δεν ήμποροῦσε να γίνῃ παρὰ μόνον σήμερα και εις τὰς Ἀθήνας!

Η πομπή πρώτα πρώτα τῶν Ἀρχιερέων, ή αναπαριστώσα ὄλην πῆν δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Αυτοκρατορίας, εἰπειτα τὸ λάδαρον τῆς Ἁγίας Λαόρας, τὸ ὀπεθυμικὸν την ηρωικὴν Νέαν Ἑλλάδα, και τέλος ή στρατιωτικὴ παράταξι με τὰς ενδόξους σημαίας των συνταγματῶν, τὰς τρυπημένους από τὰς σφαιρας τῶν μαχῶν, και με τὸν αρχιστρατηγον Κωνσταντινον έπί κεφαλῆς, —ή σημερινὴ μεγάλη ιστορία, —εκαμναι την κηδειαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τόσον μεγαλοπρεπῆ, συγκινητικῆν.

και επιδλησικήν, ώστε θα ωχρία έμ-
πρός της και ή πολυκληθεστέρα, και ή
πλουσιωτέρα ξένη κομπή.

Η αντίποισι, καθώς ος είπα, και
μεταξύ των ξένων ήτο κατακλητική.
Ο Ζωννάρι, ο αρχηγός της Γαλλικής
ἀποστολής, είπεν: «Ήλλα εις τας Α-
θήνας Φιλέλλην και φεύγω "Ελλην Ισ
Σας ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Σκαρφαλωμένος εις τον τοίχον που
έχωρίζε τους δύο κήπους, καθισμένος
καβαλλικευτά, ο μικρός Γιαννιός έσκαθε
προς την άγλαδιάν του μπάριμπα Αλέξη
κ' έπιανε τ' άγλάδια ένα-ένα.

— Ά! έσύ λοιπόν, παληόπαιδο, μου
κλέβεις τὰ φρούτά μου; εφώναξαν ο χω-
ρικός θυμωμένος. Γιατί; Τι κακό είδες
ποτέ από μένα; Καλά, κλέφτη! Θα
μετρήσω τάγλάδια μου, κι αν μου λεί-
ψουν, ξέρω τώρα από
ποιόν θα τὰ γυρέψω.

Ο Γιαννιός δέν έ-
περίμενε γαγκούση πε-
ρισσότερα διά να κα-
τεβή από τον τοίχον
και να κρυφθή εις την
σοφίταν του σπιτιού
του. Εκεί έσυλλογι-
ζετο την κακοτυλίαν
που του παρουσίασαν

έξαφνα τον νοικοκύρη του γειτονικού
κήπου και τον έμποδισε να εξακολουθήσει
τους άθλους του. Δέν είχε καμμίαν άμφι-
βολίαν, ότι ο γείτων θα έπήγαμε να τον
μαρτυρήσει και να παραπονεθή εις την
οικογένειάν του. Και ήσθάνετο εκ των
προτέρων τους μπάτους της θείας του
και της μαστούνας του θείου του,
ώστε δέν έτολμούσε να παρουσιασθή
έμπρός των.

Η όρα του γέμματος έπλησίαζεν. Ο
Γιαννιός έπεινούσε φοβερά. Τι σκληρά
άμνηστία!

Η φωνή της εξαδέλφης του Άνθης
τον απέσπασεν από τους συλλογισμούς
του. Κατέβη την σκαλίτσαν της σφιτάς
και παρουσιάσθη γεμάτος άράχνες.

— Τι έκανες απάνω; τον ήρώτησεν
ή Άνθή.

— Τιποτά.
— Έκρυβόσουν. Δέν κρύβεται κανείς
παρ' όμα κάμη κανένα κακό... Από το
παράθυρο εσ είδα πάνω στη μάσρα. Έμά-
τιας τάγλάδια του μπάριμπα Αλέξη.
Τόν άκούσα έκείτα που σ' εμάλωνε.
Έχεις άγχη που δέν ήταν εδώ οι γο-
νείς μου. Τώρα δά έγύρισαν. Δέν τους
λέω τίποτα, μά πρόσδεξ να μη ξανακά-
νεις τὰ ίδια.

Κακιωμένος, ο Γιαννιός, χωρίς να πη
λέξι, έκάθησε στο τραπέζι. Άν είχε

τύψεις, όμως δέν του έκοψαν την όρεξιν,
διότι έφαγε για τρεις.

Την άλλην ήμέραν συνέβη κάτι έκτα-
κτον. Η θύρα του μπάριμπα Αλέξη δέν
άνοιξε καθόλου. Κανείς δέν τον είδε να
βγή έξω. Βαθεία σιωπή έβραίλευεν εις
το σπίτι του. Τὰ παράθυρά του όλα
ήσαν κλειστά.

Οι γείτονες, περίεργοι, ανήθουχοι,
σκανδαλισμένοι, έσχαλίζαν το πράγμα,
όταν ο ταχυδρόμος, περαστικός από το
χωρίον, ανήγγειλε κάτι τρομερόν.

Η γριά Νικόλαινα, ή φιλόργυρη,
που έξοδσε ολομόναχη εις ένα καλυδέ-
σπιτο, άπολακρυσμένος από κάθε καται-
κιαν, είχε δολοφονηθή την περασμένη
νύκτα.

Η κατάκληξις από αυτήν την είδη-
σιν ήτο ακόμη μεγαλητέρα εις το χω-
ρίον, διότι συνέπιπτε με την ανεξήγητον
εξαφάνισιν του μπάριμπα Αλέξη. Μή-
πως έδολεφονηθή και αυτός υπό τους

«Λάβετε τον κόπο να διαβά-
σετε...» (Σελ. 145, στ. 6.)

ιδίου, όρους και από τα ίδια χέρια; ...
Η ήμέρα έπέρασε με συζητήσεις και
εικασίας. Επιτέλους μερικοί έπρότειναν
να βιάσουν την θύραν του χωρικού, ο
όποιος πιθανόν να ήτο άρρωστος ή νε-
κρός εις το σπίτι του, αλλά κανείς δέν
τό έκαμε, διότι φοβούντο την εθύνην.

Εις τας όκτώ το βράδυ, προς γενι-
κήν έκπληξιν, εμφανίζεται εις το χω-
ρίον ο μπάριμπα Αλέξης. Έσφουσε πα-
ραδόξως μαύρον έπανωφόρι και σκληρόν
καπέλλο. Έβγαίνε δά από το τραίνο,
που τον είχαν άφισή εις την πλησίον
κωμόπολιν, κ' έκρατούσε μίαν μικράν
βαλίτσαν.

— Έσκότωσαν άπόψε τη γριά Νικό-
λαινα! του είπαν εύθους οι χωρικοί, οι
μαζευμένοι απέξω από το σπίτι του.

— Αυτό το έσέριμανα, άπεκρίθη ο
μπάριμπα Αλέξης. Πόσες φορές την έ-
συμβούλευσα να πάη με τὰ παιδιά της
και να μη κάθεται ολομόναχη στην έ-
ρημιά! Μα που να μάκούση!...

Και με αυτά τὰ λόγια, εισήλθεν εις
την κατοικίαν του, χωρίς να πη από που
ήχογετα και χωρίς να τολμήσει κανείς
να τον έρωτήσει.

Την άλλην ήμέραν, εφώναξε τον
Γιαννιόν και την Άνθην.

— Σ' είσαι κακό παιδί, είπα, και σ'
είσαι καλό κορίτσι. Όμως δέν θέλω να

κάμω διάκρισι μεταξύ σας και γι' αυτό
φέρνω από το ταξείδι μου, και στους δυο
σας, από ένα άσημένο τάληρο.

Και έδωσεν εις κάθε παιδί πέντε
φράγκα.

— Ω, σ' ες ευχαριστώ, μπάριμπα Α-
λέξη! έψιθύρισεν ή Άνθη καταγοητευ-
μένη.

Ο Γιαννιός, που ήτοιμάζετο να φύ-
γη, ήκουεν αυτά τὰ λόγια και, σταθείς
μίαν στιγμήν, τὰ επανέλαβε και αυτός
μηχανικός...

Και οι δύο κατόπιν έπέστρεψαν εις το
σπίτι, κάτχοντι ένός κοσού, το όποιον
τους εφάνετο θησαυρός.

— Ο γέρος θα κέρδισε κανένα λα-
χείο! άνέκραξεν ο Μητρός, ο πατέρας
της Άνθης.

— Χωρίς άλλο, έπεκώρυσεν ή γο-
ναϊκά του. Όμως ποτέ δέν μιλά για
τες δουλειές του και κανείς δέν ξέρει αν
είνε πλούσιος ή πτωχός.

— Ήταν πτωχός,
έδοκίμωσεν ο Γιαννιός
με ύφος μυστηριώδες,
αλλά τώρα έγινε
πλούσιος.

— Και πώς; τον
ήρώτησεν ο θείος του.

— Εγώ τ'ό ξέρω...
μά δέν τ'ό λέω, άπε-
κρίθη ο μικρός.

— Έσύ είσαι άμνα-
στία σάν το παιτόν και κακός σάν το
φείδι! του είπα τότε ή θεία του.

Και ο Γιαννιός έβγήκεν έξω να δια-
σκεδάσει, διότι ήτο Πέμπτη και δέν είχε
σχαλαίον.

Μετά μίαν ώρα, ανακριτής συνοδεύ-
μενος από χωρικόφλακα, εισέβαλεν εις
την σίκιαν του μπάριμπα Αλέξη, ο όποιος
έμάνθανεν έκπληκτος, ότι τον κατηγο-
ρούσαν διά την προχθεσικήν δολοφονίαν.

Άφρονος εις την αρχήν από την έκ-
πληξιν του, συνήλθε γρήγορα και με με-
λαγχολικόν μειδίωμα άνέκραξε:

— Δυστυχισμένη γριά Νικόλαινα!
αν μακρούσε, θα ζούσες πολλά χρόνια
άκόμα!

Έκαμαν έρευναν εις το σπίτι. Και
ήσαν χαρτονομίσματα πλήθος και φυσό-
κια άπεχρυσά εικόςάφραγκα.

— Τίνος είναι αυτά τὰ χρήματα; τον
ήρώησαν.

— Δικά μου, διάβολε! Άλλοτίώ τικα,
πιστιώ, δέν θάταν στο σπίτι μου!

— Για ποιά λόγο έλειψατε χθες όλη
την ήμέρα;

— Ά, αυτό είναι δική μου δουλειά...
αυτό δέν ένδιαφέρει κανένα. Άλλ' άφού
μου κάμνετε έρωτήσεις, μπορώ να σας
κάμω κ' εγώ μία;

— Μάλιστα.

— Τι σας κάνει να πιστεύετε, ότι εγώ

έσκότωσα τη δυστυχισμένη εκείνη Νικό-
λαινα, φιληνάδα της μακορίτισσας της
γυναϊκάς μου και καλή γυναίκα;

— Δέν κατηγορείσθε ακόμη, ... Η
δικαιοσύνη θέλει απλώς να διευκρινισή
μερικά ύποπτα σημάδια. Και πρώτα-πρώ-
τα το ταξείδι σας, το όποιον άρνείσθε
να μάς δικαιολογήσετε... έπειτα το χρη-
ματικόν δώρον που έκάματε εις τον ανε-
ψιόν και την κόρην του γείτνονος σας. Δέν
τους έδώσατε από πέντε φράγκα;

— Νά τα μάς! άνέκραξεν ο μπάριμπα
Αλέξης. Έκείνο το παληόπαιδο, ο Γι-
αννιός... Δέν φτάνει που μου κλέβει τὰ
φρούτά μου, αλλά και με συκοφαντεί
τώρα για το ευχαριστώ που δώρου που
του έκαμα. Έννοια του όμως και θα
μου το πληρώτη!

Την στιγμήν εκείνην ήκούσθησαν βή-
ματα εις τον δρόμον. Ένα παιδικόν κε-
φάλι με δύο μεγάλα αυτιά, είχε χλωθή
εις το άνοιγμα της θύρας, ενώ πλήθος
έπεριμένον απέξω την έξουδον του ανα-
κριτού.

Ο χωρικός ώρμησεν εις την θύραν,
άρπαξε το άδιάκριτον κεφάλι από τὰ δύο
τεντωμένα αυτιά και έφερε τον ιδιοκτή-
την των έμπρός εις τον ανακριτήν.

— Ορίστε, είπεν. Είναι το χειρότερο
παιδί του χωριού. Ούτε μυαλό έχει,
ούτε καρδιά. Το ξέρεις λοιπόν, Γιαννιέ,
που θα με πάνε φυλακή, άλυσοδεμένο,
που θα με καταδικάσουν εις θάνατο και
που θα μου κόψουν το λαιμό; Και ελ'
αυτά έξ αίτίας σου!

Κραυγή διαπεραστική ήκίσθη και ή
Άνθη, γεμάτη αγωνίαν, παραμερίζουσα
τους ανθρώπους που ήβελαν να την κρα-
τήσουν, εισώρμησε.

— Δέ θέλω να σας πιάσουν! έτραύ-
λιζε κλαίονσα. Είσθε καλός... Έσείς
με σώσατε μία φορά... Έξέρω καλά πως
δέν έσκούτάτε κανένα...

Περίεργον άγαλμα

λόγους, διότι εκεί πέρα ο έλέφας είναι
ζώνον ισρόν. Έννοείται όμως, ότι ή τέ-

— Έσύ δέν ξέρεις τίποτα, άντείπεν
ο Γιαννιός. Ο μπάριμπα Αλέξης σ'α
καλά κοθεύμενα δέν κάνει δώρα. Και
για να μάς χαρίση δέκα φράγκα, θα πη
πως έκλεψε βιό!

— Σιωπή, παληόπαιδο! είπεν ή
Μήτηρτα, που είχαν ακολουθήσει την
κόρην της. Άκουστέ με, κύριε. Ο
καλός αυτός άθροπος κολλές φορές
μάς έδοθήσεν με χρήματα, πριν έλθη
στο σπίτι μας ο Γιαννιός, που τον έ-
χουμε μόλις τρεις μήνας. Πέρου κινδύ-
νεψε στο ποτάμι, για να σώση την Άνθη
μου, που είχε πάση από άπροσεξία της.
Δέν μπορεί αυτός να έκαμα το έκπλη-
μα. Κι' ο άντρας μου, αν ήταν τώρα
εδώ, θα σ'ας έλεγε τὰ ίδια.

— Ευχαριστώ, καλή μου γειτόνισσα,
άπήτησεν ο μπάριμπα Αλέξης, σφίγ-
γων το χέρι της Μήτηρτας. Η μαρ-
τυρία σου με συγκινεί πολύ, ξέρω ό-
μως ότι για να ποδειχθ ή αθώότης μου,
χρειάζεται άλλο παρα λόγια. Θα τ'ό
κάμω άμέσως. Πρώτα όμως παρακα'ώ
το Γιαννιό να μου δώση το πεντοφραγκό
μου πίκω. Ένα τόσο τίμιο παιδί δέν
μπορεί να δεχθ ή χρήματα από ένα λη-
στή σαν και μένα!

Ο Γιαννιός—τι να κάμη;—έβγαλεν
από την τσέπην του το νόμισμα και το
άφισεν εις το τραπέζι.

Ο μπάριμπα Αλέξης έχασομέλασεν,
έπληρην ένα πορτοφόλι, κρυμμένον εις τὰ
στρώματά του και έβγαλεν από μέσα
ένα γράμμα.

— Λάβετε τον κόπο να διαβάσετε!
είπε προς τον ανακριτήν.

Το γράμμα έκείνο, με την έπικεφαλί-
λα και την ύπογραφην γνωστού συμβο-
λαιογράφου της γείτονος πόλεως, ανήγ-
γειλλεν εις τον κ. Αλέξη Γεωργόπου-
λον, ότι είχαν εις την διάθεσιν του το
κοσόν τριακοσίων δέκα χιλιάδων φράγ-

γων, κληρονομίαν ένός άδελφού του, ο
όποιος είχαν άποθανή πρό δύο ετών εις
το έξωτερικόν.

Το γράμμα άνεγνώσθη μεγαλοφώνως
και ήμπίρρυσαν να το άκούσουν όλοι.
Άλλά και όσοι δέν το ήκουσαν, έμαθαν
εύθους το περιεχόμενον του από τους
άλλους.

— Ζήτω ο μπάριμπα Αλέξης! εφώνα-
ξαν οι χωρικοί.

Δυνατώτερα εφώναζαν όσοι τον είχαν
πρό όλίγον ύποπτειθή, και όλοι τον έ-
παινούσαν, καταρώμενοι τον Γιαννιόν, τον
μικρόν συκοφάντην. Κ' ενώ αυτός έσκούσε
το κεφάλι άναπολόγητος, κατέφθασεν
ένας άλλος χωροφύλαξ, ο όποιος ανήγ-
γαιλε:

— Κύριε ανακριτά, επίσασμε πρό όλι-
γου μεθυμένο τον Πέτρο Κουλουέρη,
έκείνο το μόρτη, που τη μισή του τη
ζωή την πέρασε στη φυλακή για κλεψίες.
Και του βρήκαμε απάνω του ένα σωρό
λεπτά και χρυσοφικά... Αυτός χωρίς
άλλο έληξήσενε πρόχθες τη γριά Νικό-
λαινα.

Έτσι άπεδείχθη τελείως ή αθώότης
του Αλέξη και ο ανακριτής έφυγε κατα-
φορκισμένος που έγάλασθη από την
κακίαν ένός παιδιού.

Το ίδιον βράδυ, ο μικρός συκοφάντης
εστάλη εις την γιαιγιάν του, διότι δέν ήτο
δυνατόν να ζήση πλέον εις έκείνο το χω-
ρίον. Και τί έχασε! Διότι εις κάθε παι-
δί του χωριού του, ο καλός μπάριμπα
Αλέξης έχάρισεν από διακόσια φράγκα.
Η δά Άνθη, ή εξαδέλφη του, έλαβεν
από τον γέροντα φίλον της ως δώρον ένα
ώρτιον σπιτάκι, που της έχρησίμωσεν
ως προίκα όταν ήλθεν εις ηλικίαν να
ύπανδρευθή.

[Κατά το γαλλικόν του Maxime de Meria]

KIMON AALKIAS

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

χη αυτού του άγάλματος δέν είναι ανά-
λογος προς το μεγαλείον του...

Έβδομαδιαίο Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Έστάλη υπό του Συμμαχικού Στρατού

Table with 4 rows and 4 columns of letters: ΛΑ, ΔΑ, ΦΑΡ, ΒΟ, ΜΕ, ΛΟΣ, ΜΥ, ΡΙΣ, ΣΑ, Ο, ΡΟΣ, ΣΑ, ΔΑ, ΤΕ, ΡΑ

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυ-
ται, ώστε να σχηματισθούν πέντε πόλεις
της Θεσσαλίας.

β') Διά τους Γαλλομαθείς

Έστάλη υπό του Πογγάλλου
Pauvre tén estpa svíce.
Ναναγνώσθη το άνω ρητόν.

γ') Φύρδην Μίγδην

Έστάλη υπό του Μίλλωντος Έφρευμένου
Τά σίεργς ζήντι δέ μεν παρόντα βελίο τά.

Νά τοποθετηθούν αι άνακατευμέναί
αυται λέξεις ούτως, ώστε ναποτελεσθ ήν
γνωμικόν.

Δύσεις του 16ου φύλλου

α') Tei maître, tel valet. — β')
Μαντινεία, Θήβαι, Έλος, Χερώνεια.

Ιδω τον Ουγγρόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. του, Κ.σ.ρ. Β.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Επί τῆ θανάτῳ τοῦ λατρευτοῦ Βασιλέως

Ἦμιον τότε ἑπταετής. Ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα... Ἡ μικρὰ μου εἰς τὰς Ἀθῆνας...

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκκλησίαν μου, τὴν ἀπορίαν μου, τὸν θάυμασμόν μου...

Υἱκὴ Στοιγῆ

ΕΥΡΕΣΙΣ ΨΕΔΩΝΥΜΟΥ

Ἦμην ἀσθενής ἐπὶ ἕξ ὀλοκλήρους μηνῶν.

Εἶτε ἤρχετο ἡ Διάπλασις εἶτε ὄχι, οὐτὸς κὰν ἐγνώριζα.

Μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, τὸ ἐπῆρα, τὸ ἠσιόσθη...

Ἦρχισα νὰ τὴν ἀναφυλλίσω... ἔφθασα εἰς τὴν στήλην τῆς ἐγκύκλιος ψευδωνύμου.

Ὅλοι μοῦ ἐβλεγαν ἀπὸ ἐν... Τὸ ἕνα ψευδωνύμου, τὸ ἄλλο σαλόν, δὲν ἐβρίσκα κανένα.

Ἦρχισα νὰ βραδυάζω... καὶ ἐστρεψα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸ παρὰ-

θυρον, ἴσως διὰ νὰ ἐμπνευσθῶ ἀπὸ κινῶν φαινόμενον τῆς φύσεως.

Ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν του, αἱ χροαῖα του ἀκτίνες ἔδιδον ἕνα πύρινον χρώμα εἰς μίαν ἄκραν τούραντον.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καταμέλανος. Ὁ ἥλιος ἔδωκε θλιβερὰ ἢ θλιβερά... Τέλος ἔδωκε βυθίσας με εἰς ἀπλετον μελαγχολίαν.

Ὅσοι μὲν εἶναι ἐξ ἀπλοῦν τὸ ψευδωνύμου μου:

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ

Στῆς ῥεμματίας τὰ κύματα, πού, ἀστεϊρεύου...

στῆς λυγαριῆς πού ἐφύτρωσαν στὸ πλάι κι...

στὸ λόχμες καλαμιῶν γυρτῶν κι ἀκίνητων,

στῆς καλυβούλες, πού περνᾶ φλοισβίζοντας,

στὸς κόλπους, φύλλα πού κυλοῦν ἀργά,

στὰ ῥέματα ἔπου ἀφρίζοντας παφλάζι,

πὺ κουδουνάκια ἀλόγλυκα τριγύρω ἀντι-

κί ἄργα οἱ καπνοὶ ἀνεβαίνουνε ψηλά τὸ...

καθὼς ἄργα τὰ σήμαντρα χτυποῦν κι...

ὡς κάτω, ὡς τὴν ἀκρογυαλίᾳ, πού καρα-

καὶ ἐνώνεται, καὶ χύνεται μετ' αὐτὸν ὧ-

δρα ῥίγοῦν, κι ἀνοίξας πνοὴν ἀναστε-

νάου.

Μὲν ἄνοιξα τὸ παρὰθυρό μου, ἕνα πρῶ-

τὸ ἀνοίξω, καὶ ἐνοῦσα μὴ μωροδία νὰνεβαί-

ναι ἀπὸ τὸν κῆπο μας. Σὺν μενεξῆς μυρ-

ρὶ, εἶπα κι' ἐσκυφα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ.

Μὰ τίποτε δὲν διέκρινα, παρὰ μόνον μὴ

πράσινη γεαμμὴ ἀπὸ φύλλα στῆς ἀκρῆς τῶν

κων πορταριῶν. Μὰ δὲν κι' αἴσθανε ἡ μυ-

καπνὸ λουλοῦδι πού μετ' ἡ μυρωδιά του ἔκανε τὸν κῆπο κῆπο ἐλκυστικό παρὰ ἄλλα

τῶν ἀνθῶν μετ' ἡ φανταχτερὰ τῶν χρώμα-
τα. ἔβλεπε γιὰ μερικὲς μέρες γλυτῶσει ἀπ'

τὰ ἀσπλαχνα χέρια, κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὰ

φύλλα του. Ἀλλὰ ἡ θεῖα του μωροδία τὸ

πρόδωκε καὶ τὸ ὄπλο πού τοῦ ἔδωκεν ὁ

θεὸς δὲν τὸ γλύτωσε ἀπὸ τὸν σκληρὸ τὸν

ἀνθρωπο...

Κυρία, εἶνε ἕνα πουλάκι τῆς ὥρας, φρέσκο,

φρέσκο, φρέσκο! ἕνα βλέμμα φοβερό, βλέμμα

τίγροῦς προσηλώθηκε στὸν κακόμοιρο τὸν Κου-

φινοκεφαλάκη, ὁ ὁποῖος ὀλίγο ἔλειψε νὰ

πέση λιποθυμῆμένος. Ὅταν φύγαγε οἱ φίλοι,

ὁ ὑπηρετῆς βρῆκε τὸν παῖδόν του τὸν τῆ

κυρία του. Βλάκα, ψαρὸμυαλε, ὅταν σὲ ρώτησα

τί μᾶς φέρεις, οὐ ἔπρεπε νὰ πῆς που-

λιάκι καὶ ὄχι ἕνα πουλάκι. Ἄχ, μᾶς ντρό-

πισασε!

Σὲ λίγες μέρες ἦλθαν καὶ ἄλλοι φίλοι σὲ

γυῖμα, ὅταν ἡ κυρία Φαντασμένου, χα-

ριτωμένη, λέγει στὸν ἐρχόμενον ὑπηρετῆ:

Τὶ καλὰ μᾶς φέρεις, Κουφινοκεφα-

λάκη; Καὶ ὁ Κουφινοκεφαλάκης, ἐνθουσιώμενος

τὸ μάθημα, φώναξε: Βώδια, κυρία, βώδια!

Ὅχι, καλέ, βώδι, κυρία, βώδι!!!

Ὅχι, καλέ, ὁ δάσκαλος μᾶς εἶπε νὰ μιλάμε

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐβρετιδῶν τὴν 27 Μαρτίου 1913.

ΤΟ ΑΘΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τὴν συγχαρητήριά μου εἰς τὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Τὸ Σβυστό μας

Παράφρασις: — Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον, ὅπου ἐδημοσιεύθησαν τὰ βραβεῖα τῶν ἐ-

Πάλιν παρόμοια, Τέλλε Ἄγρα; Καὶ μετ' ἐμὲ

Ἄγκαια, ἔλαβα τὸ ὄρατο γράμματάκι σου ἀπὸ τὴν Γενεῆν.

Ἐγκρίνονται: Ἐλπιεῖται Ἄναμνησις τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων: Ἰσθὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνενοεῖται.

Νέα ψευδώνυμα: Ναντίνα α. (Ι. Π.) Ρεῦμα τοῦ Νεῖλου, α. (Θ. Π.) Θρησκωτικὸν Μεγαλοιδέτης, α. (Ζήτω ἢ Νίκη) Σημάτα

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ναί, αὐτὸ ἤλπιε, Ζηλωτὰ τοῦ Δημοσθένους, μετὰ τοὺς ἑβδοματισμοὺς ἐτι δηλ.

Μετωροῖν, τὸ ἐκεῖ ὀδημητικὸν Ταχυδρομεῖον δὲν διαφέρει τὰ ἐξ Ἑλλάδος στέλλόμενα

Ἐγκρίσεις: Ἐλπιεῖται Ἄναμνησις τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

Μετὰ αὐτὸν τὸν τίτλον, ὁ φίλος μας Δ. Ε. Βαλιάνος,

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ἐλπιεῖται Ἄναμνησις τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων: Ἰσθὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνενοεῖται.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ναντίνα α. (Ι. Π.) Ρεῦμα τοῦ Νεῖλου, α. (Θ. Π.) Θρησκωτικὸν Μεγαλοιδέτης, α. (Ζήτω ἢ Νίκη) Σημάτα

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ανταλλάξουν: — Ὁ Ζηλωτὰ τοῦ Δημοσθένους (Ο) μετὰ Μίαν Ναπολέοντα, Ἑλληνικὴν Καρδιάν, Ὑδραίων Τουρκοκόπων, Ἀγγλικὸν Ἀδύρανον,

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φάουνα (ἄθος τυπογραφικόν πού τὸ διορθῶναι σήμερον)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν Μαρτίου, θάπανομαι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμός
Δάσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 19ης Μαΐου)

133. Συλλαβογράφος

Ἐν μιᾷ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου
Μὲ μιᾷ λάμπρῃ ἐνωσῆ,
—Κ' εἰς τὴ μέση πάντα σὺ,—
Καλλικέλαδαν πτηγόν
Εὐθύς θά σχηματισῆ.

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ἀπελευθερωτικῆς Μακεδονίας

134. Στοιχειογράφος

Ὅπου στηθᾷ, μὲ αἵματα
Τὸ ἔδαφος ποτίζω.
Ἄπειρος τὰ ἄκρα μου;
Μὲ πόνον ξεφωνίζω.

Ἐστάλη ἐκ Γιαννιῶν Παπανικολάου

135. Τονόγράφος

Ἰέρεια ἠθέλησεν
Τὸν τόνον νὰ κινήσῃ,
Κ' ἔξαμ' ἀρχαίαν ἑορτὴν
Χωρὶς καὶ νῆπιον ἴσῃ.

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ἀθῆναι τῆς Μουσικῆς

136. Ἀσπὴ

* * * * * Νάνικατασταθῶν οἱ
* * * * * ἀστέρικοι διὰ γραμμᾶ-
* * * * * τιν ὡστε ν'αναγινώσκον-
* * * * * ται: ὀριζοντίως υἱὸς τῆς
* * * * * Γῆς· καθίως μία τῶν
* * * * * Σειρήνων· διαγωνίως δὲ
* * * * * Ἡπειρος καὶ Ἴσθμός.
* * * * *

Ἐστάλη ἐκ τῆς Θεσσαλονικτικῆς Ἑλλάδος

137. Τρίγωνον

* * * * * = Ὀπισθικόν.
* * * * * = Γενναῖος.
* * * * * = Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.
* * * * * = Ἄντωνυμία.
* * * * * = Σύμφωνον.
* * * * * Καὶ καθίως τὰ ἴδια.
* * * * *

Ἐστάλη ἐκ τῆς Μάχης τοῦ Σαρανταπόρου

138. Κρυπτογραφικὸν

1232425 = Πόλις.
2342 = Γύμνασιον.
32452 = Πόλις.
4232 = Ἐπίρημα.
5242 = Θεραπευσις.

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας

139. Ἐπιγραφή

Γ Α Ι Π
Ο Α Ρ Τ
Β Σ Α Π Ο Ρ Ε
Μ Ρ Η Ν Ο Η Τ
Γ Α Σ Ε
Σ Σ Α Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μανωλὴ Ταξειωτίσαν.

190. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν
κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦν δύο
διασημοὺς Ρωμαίους:

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2. Βράχος ἐπὶ
τὴν θάλασσαν. 3. Μουσικὸν ὄργανον. 4. Ἄν-
θος. 5. Γεωργικὸν ἔργαλειον. 6. Θεὸς τῶν
Αἰγυπτίων.

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ἡρώιδος τοῦ Σουλίου

191. Φωνητολόγιον

ργς - μ - σθ - μδ - ν - κλις
Ἐστάλη ἐκ τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ

192. Γρίφος

α α τις τις
Ιλ α αρ τις εἶν' τις ἔλα, δός!
α α τις ἔλ' τις
α α τις τις

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Ἑλληνοπούλου τοῦ Αἴμου.

Τέλος τοῦ 135ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπὸ τὸ προεχθές ἀρχεῖται ὁ νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀκοήσαν τοῦ του φέλλου

- 1. Χαμαλέον (χαμαί, λέων).—2. Μισθός (μῦς, θῆς).—3. Βιολίον, Βιδίλιον.—4. Ἡ νυκτερίς.
- 5. Μάδλιτα.—6. ΣΙΝΑ (ἤτο ΑΝΙΣΟΣ) ΠΥΘΙΑ ΙΡΙΣΙΣ (τῆς ΙΡΙΔΟΣ)
- ΔΑΣΟΣ ΝΙΚΗ (ἩΚΙΝ) ητήριος
- ΣΙΤΟΣ ΑΣΗΡ (ἄΡΗΣ Ἀρ- [χατος])
- 7. Πέτα.—8. ΠΑΝΑΜΑΣ, ΑΜΕΡΙΚΗ (1, ΚαρΠάθια. 2, Γραμμά. 3, Σύνθετον. 4, Δημόσιον. 5, Ταμίαι. 6, Αρακάς. 7, ΜασΣΗνια).—9. Ὅποιος στραβὴ φουρνίζει, στραβὰ καρβέλια βράζει. 10. Νενημέριον (Ν' ἐν οἶκοι κα μ' ἐν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἄπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτά 5
μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστον ἕως 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐθιγότεραι τῶν 15 πληρο-
νοῦναι ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ὅσοι
καὶ ἐκτὸς μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ
ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, υπολογίζεται ὡς ἓξ
λέξεις ἄπλᾶ. —Αὐτὴ μὴ συνορροῦνται ἀπὸ τὸ ἀντι-
τίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

Ἅχομαι γραμματόσημα Βαλκανικῶν, κατὰ
ἑκατοντάδας. Στέλλω ἴσον ἔριθμόν
Κούβας, Αἰστρολλας, Ἰαπωνίας, Καναδά.
Ζητήσατε φυλλάδια γραμματοσήμων, ἐπιμε-
λέστατοι ὄροι ἀνταλλαγῆς.—Α. Joachimopoulos,
British Post Office, Constantinople. (1Γ' 134)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΛΗΣ"

Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλομεν τὴν συμμαχίαν
ἡμῶν μετὰ τοῦ φιλάτου «Ἀγώνος»
καὶ συμμάχων, Κενῶν οὐσῶν τῶν θέσεων, δι-
ορτοῦμεν ἀντιπροσώπων ἡμῶν Ναυκλίον·
Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀθῶν: Γεωρ.
Βαρεϊπούλου, Ζητοῦνται καὶ ἄλλων πόλεων.
Ἐμπρός λοιπόν! Τί κήρυξτε; ταχῆτε ὑπὸ τὴν
σημαίαν τῆς φιλατίας «Ἑλλάδος». Ἐμπρός!
Ὅλοι! Διεύθυνσις: Σύλλογον «Ἑλλάδος»,
Poste-Restante Τρίπολι. (1Γ' 135)

Ἀνταλλάσσω τοπιετὰ καὶ καλλονάς. Σύ-
στασις: Ἡρώα τοῦ 1912, Poste-Re-
stante, Ἀθῆνας. (1Γ' 136)

Διαφύξιν προσχωρήσιν μου εἰς νικῶσαν
(;) | ἀπὸ πότες; | «Νίκη», ἦν συγ-
χαρῶ δι' ἐπιπόνησιν, δηλαδὴ ὅτι εἶμαι φανατι-
κὸς Ὀρκομαντεῖς.—Χρῆστος Ζάχος.

Ἀδικίαι περιμένετε, «Νίκη», ἀπάντησιν εἰς
πρότασίν σου, ὅπως προσχωρήσῃ εἰς
σὲ γινόμενος σύμβουλος. Ἥμην, εἶμαι καὶ ἑ-
σομαι ἔνθερος ὑποστηρικτῆς «Ὀρκομαντεῖς».
Ὀνειρμένη Ἑλλάδα (1Γ', 138)

Κερκυραϊκὴ Ἀἴθα, ἐλησιμόνησες ἐκείνην
κοῦ ἢ Ἀγνώστου σοῦ ἔδειξεν τὴν φω-
ταγραφίαν τῆς καὶ σοῦ ἔδωκε τὴν διεθυσίαν
τῆς; Ὁμ' οὐδ' ἀφ' ἑμοῦ καὶ τὸ πρῶτον

ψευδώνυμόν μου, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸ μά-
θουν καὶ ἄλλοι. Πιστεύου τώρα νὰ με ἀνεκ-
λῶφες.—Ὀνειρῶδες Βάλας (1Γ', 139)

Γιὰ τὴν γιορτὴν σου, φιλιότην «Ἀγνώστου»,
σοῦ ἀπέλλω ἡμερᾶς εὐχῆς καὶ πολλὰ
φιλιὰ.—Ὀνειρῶδες Βάλας (1Γ', 140)

**Ψηφίζομεν ὑποψηφίους ΘΡΙΑΜ-
ΒΟΥ ἰδίᾳ δὲ τὴν**

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος, Ὀνειρμένη Πα-
τριδα, Νωτῆς τοῦ Αἰγαίου, Ἄρης, Συμ-
μαχικὸς Στρατός, Ἀγαθός, Ἀπελευθε-
ρωθεῖσα Ἡπειρος, κλπ. κλπ. (1Γ', 141)

Πεπειθώς εἰς τὸ εὐμοῖσον τῶν συνδρομη-
τῶν καὶ ἀγοραστῶν τῆς «Διαφύξεως»
ζητοῦν παρ' αὐτῶν τὴν ὑποστήριξιν.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑ ΕΛΛΑΣ
Ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν ἡμετέρα τοῦ φιλάτου
Ἑλλάδα ἔσ' ψηφίσῃ τὸν ὑποφθῶνον τῆς
ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ
(Πρώην Ἀτλαντικοῦ καὶ Χιβαδά)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

(Συλλογὴ Ποιημάτων)
Ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς διπονητῶς
ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου φρ. 2
Γρίφους: D. E. VALAKOS
71-77 Park Place
NEW YORK, U.S.A.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 16ου ΦΥΛΛΟΥ
[18ος τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 145].

ΑΘΗΝΑΙ: Ἀπολυτοῦν Ἰδαῖος, Πολυμήγα-
νος Ὀδυσσεύς, Μιχαήλ Δημ. Ἀμπελομαρτῆ,
Κούλα Ἀθ. Γεωργιάνη, Ἐλισάβετ Α. Καππὲ,
Τεχοδόκιμος, Ζαῖρα Σ. Ζερβὸς.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐλεόθερο Βλαχολεῖβαδο.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: (Maywood) Γεώργ. Π. Δαμι-
σῆος, (1).
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθῶν. Α. Παπαγιωτοπούλου.
ΒΟΑΟΥ: Ἰωάν. Κουτσουβέλης (15, 16) Διπλο-
λαὸς Ἀστὸς (15-16) Ἀγγελικὴ Ρήσου, Ἐνθουσιᾶ-
δος Ἐλάου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγαδοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δοροθέα Κοσκινῆ, Δορμική
Τασῆ, Μαρία Βασιλά, Ναυσικά Ν. Μουσοῦρη,
Ὀνομαίη Ι. Δουμπου Ἀντιόχη Μπλουκίου.
ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑΣ: Ἰωάννα Σκ. Κοσμητάου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γεώργ. Κ. Σούτσος, Μαρία Ἰωάν.
Γεωργ. Κάλμης Ρόδου.
ΚΥΠΡΙΑΣ: Μαγδαληνὴ Ἐδῶν: Χαχὴ,
Θεοφανῆς Κ. Ολινομόμου, Κωνσταντῖνα Κ. Πε-
τροσυτιῆ.
ΚΩΝΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἀσπὴ τῆς Ἐλευθερίας, Ἡ-
μολία.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριῶν Ναυτοκόπου.
ΣΥΡΟΥ: Ναυτίλος.
ΥΔΡΟΣ: Νικόλ. Π. Βασιλειῶν.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Νικόλ. Α. Καθευιότης, Μεγαλό-
φρων Κωνσταντῖνος, Φωφὸ Ἀλ. Ζάχου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρῶντων ὁρθῆν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκηρύχθησαν οἱ
ἐξῆς δύο: ΝΙΚΟΛΑ. Π. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ἐν ὕδα
καὶ ΕΛΙΣΑΒΕΤ Α. ΚΑΠΠΕ ἐν Ἀθῆναις, οἱ
ὅσοι ἐνεργήσαν διὰ τοῦς μῆνας ἀπὸ τῆς
Ἀπριλίου.

Οἱ ἀποστέλλαντες ἀνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστέλλαντες ἀνευ-
λεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματῶσημον ὁδο-
μανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 6 λεπτά ὡστε
διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματῶσημον 20 πα-
ράδων).